

Prvoaprilska šala

“Ostavite svaku nadu za sobom vi koji ulazite ovde” – stoji nažvrljano na zidu Hemijske banke blizu ugla Jedanaeste ulice i Prve avenije, krvavocrvenim slovima koja su dovoljno velika da se vide sa zadnjeg sedišta taksija koji se vuče napred kroz gužvu napuštajući Vol Strit. Tek što je Timoti Prajs primetio natpis, pogled mu je zaklonio reklamni pano za *Jadnike* na autobusu koji je upravo kočio. Ali Prajs izgleda kao da za to uopšte ne hajc, jer radi za “Pirsa i Pirsa”, jer ima dvadeset šest godina i samo kaže vozaču da će mu dati pet dolara ako pojača radio sa koga se, na stanici WYNN čuje “*Be My Baby*”. Taksista, crnac iz neke strane zemlje, tako i čini.

“Ja sam sposoban”, kaže Prajs. “Ja sam kreativan, mlad, beskrupulozan, vrlo motivisan, vrlo vešt. Ono što hoću da kažem u suštini se svodi na to da društvo ne može sebi da priušti da me izgubi. Ja sam važan faktor.” Prajs se smiruje, nastavlja da zuri kroz prljave prozore taksija, najverovatnije u reč STRAH ispisanu crvenim sprejom na zidu “Mekdonaldsa” na uglu Četvrte i Sedme ulice. “Hoću da kažem da je činjenica da ljude boli dupe za posao kojim se bave, svi mrze svoj posao, ja mrzim svoj posao, a i ti si mi rekao da i ti mrziš svoj. I šta da radim? Da se vratim u Los Angeles? Ne dolazi u obzir. Nisam prešao sa UCLA* na Stanford da bih se upustio u ovo. Zar samo ja mislim da ne zarađujemo dovoljno novca?” Kao na filmu, pojavljuje se drugi autobus sa još jednom reklamom za *Jadnike* i zaklanja još jedan grafit, ali to nije više isti autobus, jer je neko ispisao reč LEZBAČA preko lika Eponine. Sad se Tim izlajao: “Imam ovde i nešto sa strane, pa onda još i taj Hempton, za ime boga.”

“Roditelji su to, čoveče, roditelji.”

“Pa za njih to i kupujem. Pojačaj to, jebote!” zaurao je pomalo smeteno na vozača, dok su *Crystals* treštali s radija.

“Ne mož' jače”, možda odgovara vozač.

Timoti ga ne primećuje i razdraženo nastavlja: “Mogao bih da ostanem da živim u ovom gradu kada bi samo ugradili “Blaupunkt”

* UCLA – University of California at Los Angeles (prim.prev.)

u svaki taksu. Možda ODM III ili ORC II sisteme sa dinamičkim podešavanjem?" tu mu je glas smekšao. "Svejedno. Strava čoveče, straaava."

On sada vadi vrlo skupocen vokmen negde iz odela i nastavlja da se žali: "Ne volim da se žalim – stvarno ne volim – na otpad, na đubre, na bolesti, na to koliko je ovaj grad stvarno prljav, a ti znaš i ja znam da je pravi *svinjac*..." Dok nastavlja sa pričom, on otvara svoju novu "Tumi" aktovku od teleće kože koju je kupio kod "D. F. Sandersa". Vokmen stavlja u aktovku pored "Panasonikovog" bežičnog "Easa" telefona ne većeg od kutije cigareta (prethodno je imao model NEC 9000 Porta) i vadi današnje novine. "U jednom izdanju, u samo *jednom* izdanju, da vidimo... zadavljene manekenke, bebe pobacane s krovova, deca pobijena u podzemnoj železnici, mitinzi komunista, ubijen šef mafije, nacisti...", on uzbuđeno prevrće stranice, "...igrači bejzbola oboleli od side, pa opet seru nešto o mafiji, o beskućnicima, raznolikim manijacima, pederima koji padaju iz vedra neba, veštačkoj oplodnji, ukidanju neke sapunske opere, o deci koja su provalila u zoološki vrt i onda mučila i žive spaljivala razne životinje, pa onda još o nacistima... A štos je u tome, poenta je u tome da se sve to dešava u ovom gradu – nigde drugde nego ovde i to je odvratno... Opa, slušaj sad ovo – još nacista, zakrčenje u saobraćaju, prodavci beba, bebe na crnoj berzi, bebe sa sidom, bebe narkomani, zgrada pala na bebu, saobraćajni kolaps, srušio se most..." On nakratko zastaje, uzima vazduh, pa onda tiho nastavlja, dok mu je pogled prikovan za prosjaka na uglu Druge i Pete: "Ovaj je dvadeset četvrti klošar koga sam danas video. Brojao sam." A onda pita i ne pogledavši me: "Zašto ne nosiš vuncni mornarsko-plavi sako uz sive pantalone?" Prajs nosi "Ermeneđildo Zenja" odelo od vune i svile sa šest dugmadi, pamučnu košulju "Ajk Behar" sa francuskim manšetama, "Ralf Loren" svilenu kravatu i kožne cipele "Frateli Rozeti". Idemo opet na novine. Tu je jedna donekle zanimljiva priča o dvoje ljudi koji su nestali sa žurke na nekoj jahti ne baš poznatog vlasnika iz otmenijih krugova dok je brod kružio oko ostrva. Jedini tragovi su ostaci prolivene krvi i tri razbijene čaše za šampanjac. Sumnja se na najgore i policija pretpostavlja da je zločin počinjen mačtom, zbog rezova i zasekotina pronađenih na palubi. Nijedno telo nije pro-

nađeno. Nema osumnjičenih. Prajs je počeo svoj današnji govor još za ručkom, pa je nastavio dok smo igrali skvoš, trtljao kod Harija uz piće gde se nije dao ni posle tri "J&B"-ja, ni priče o Fišerovom računu o kome se starao Pol Oven. Prajs neće da umukne.

"Bolesti!" povikao je, lica napregnutog od bola. "Sada je aktuelna teorija da, ako možeš da se zaraziš virusom side tako što stupaš u seksualne odnose sa osobama koje su već zaražene, onda možeš da se zaraziš svim i svačim, bilo da je u pitanju virus ili ne -- Alchajmerova bolest, mišićna distrofija, hemofilija, leukemija, anoreksija, dijabetes, rak, multipla skleroza, cistična fibroza, cerebralna paraliza, disleksija, gospode bože – možeš dobiti disleksiju zbog malo *pičke*."

"Nisam siguran, ali mislim da disleksija nije virus."

"Ma ko će ga znati? *Oni* to ne znaju. Čik dokaži!"

Van ovog taksija, ispod niskog posivelog neba, crni, podbuli golubovi borili su se po okolnim pločnicima oko ostataka hot-dogova ispred "Grejove papaje", dok su ih transvestiti lenjo posmatrali, a policijska kola tiho klizila u pogrešnom smeru duž jednosmerne ulice. Saobraćaj na trenutak zastaje, jedan momak koji neodoljivo podseća na Luisa Karadersa maše Timotiju iz svog taksija, ali kada mu Timoti ne odgovara, ovaj momak, zalizane kose, sa tregerima i naočarima, shvata da je u pitanju pogrešna osoba i ponovo otvara novine. Ružna stara klošarka stoji na pločniku sa nekim kesama, drži bič kojim povremeno fjukne prema golubovima, ali je oni ignorišu i nastavljaju da se bore i proždrljivo ključaju komade viršli, a ona policijska kola nestaju u nekom od podzemnih parkinga.

"Ali onda, odmah pošto si došao do one tačke u kojoj tvoja reakcija na vremena u kojima živimo postaje jasno i nedvosmisleno prihvatanje, kada se tvoje telo nekako *saživi* sa luđilom, pa tako odjednom sve ima smisla, kada se sve uklapa, pojavi se neka luda i bedna crnčuga koja zaista *hoće* – slušaj me, Bejtmene* – *hoće* da bude napolju, na *ulici*, na ovoj, na *ovim*, vidi, na *ovim ulicama*", pokazuje prstom, "a mi imamo gradonačelnika koji neće da je sluša, koji neće da dozvoli toj *kurvetini* da bude po njenom -- gospode bože – pusti tu prokletu kučku da se *smrzne*, pusti je da skonča u bedi koju je sama za sebe izabrala i pogledaj, opet si tamo

gde si i počeo, zbunjen, sjeban... Broj dvadeset četiri, ne, dvadeset pet... Ko će svc da bude kod Evelin? Čekaj, pusti me da pogodim", pa podiže svoju izvanredno negovanu šaku, "Ešli, Kortni, Maldvin, Marina, Čarls – pogadam li za sada? Možda poneki od Evelininih drugova 'umetnika' iz, ohmojbože. 'Ist' Vilidža. Znaš ti na koga ja mislim – onaj koji pita Evelin da li ima dobar, suvi, *beli* šardone." Prajs se lupi po čelu, sklapa oči i počinje da mrmlja, stisnutih vilica: "Odlazim. Šutnuću Meredith. Ona me u suštini *čika* da je zavlolim ako smem. Odoh ja. Zašto mi je bilo potrebno tako dugo da shvatim da ona poseduje sve osobine prokletog voditelja kviza? ... Dvadeset šest, dvadeset sedam... Mislim, kažem ja njoj da sam senzitivan. Rekao sam joj da sam se izbezumio kada se srušio 'Čelendžer' – pa šta još hoće? Ja sam dosledan, tolerantan, hoću da kažem, potpuno sam zadovoljan svojim životom, sa optimizmom gledam na budućnost - zar nije tako i sa tobom?"

"Naravno, ali..."

"A sve što od nje dobijam zauzvrat je *sranje*... dvadeset osam, dvadeset devet, jeb'o te bog, pa to je prava *parada* klošara. Kažem ja tebi", ali onda namah staje, kao da je iscrpljen, pa pošto odvrća pogled od još jedne reklame za *Jadnike* kao da se setio nečeg važnog, pita: "Jesi li čitao o voditelju onog TV kviza koji je ubio dva maloletnika? Isfrustrirana pederčina. Smešno, stvarno smešno." Prajs očekuje reakciju, ali je nema. Iznenada stižemo na Vest Sajd.

On kaže vozaču da stane na uglu Osamdeset prve i Riversajda, pošto ulica tu skreće u drugom pravcu.

"Ne moraš da ideš okol..." zaustio je Prajs.

"Mogu da zaobidem i sa druge strane", kaže taksista.

"Nemoj da se mučiš", a onda dodaje, skoro nečujno, kroz zube, bez osmeha: "Jebeni idiot."

Taksista zaustavlja auto. Dva taksija iza nas prvo trube, a onda nastavljaju dalje.

"Da kupimo neko cveće?"

"Ma jok. Pobogu, Bejtmene, čoveče, pa ti je *jebeš*. Zašto onda da joj nosimo cveće? Bolje ti je da imaš kursor od pedeset dolara", upozorava vozača dok škilji u crvene brojke na taksimetru.

"Jebiga, malo sam napet. Izvini, to je zbog steroida."

"Mislio sam da si prestao."

"Počele su da mi rastu bubuljice po nogama i rukama, pa kad ni tretman nije uspeo počeo sam da se kvarcujem i tako sam ih se rešio. Pobogu, Bejtmene, stomak mi je sav *iskidan*. To je prava reč. Sav je odran..." On izgleda nekako čudan i dalek dok čeka da mu vozač vrati kursor. "Iscepan." Iako je vozaču dao malu napojnicu, ovaj mu je svejedno zahvalan. "Vidimo se, zemljak", namiguje mu Prajs i izlazi iz kola, ali onda vidi još jednog prosjaka, obučenog u neko jezivo i masno, štrokavo odelo zelene boje, neobrijanog, zalizane prljave kose. "E jebiga – evo ga i trideseti", pa mu, šegačeći se, pridržava vrata od taksija. Klošar mumla nešto sav sluden, od sramote spušta pogled prema zemlji i bojažljivo pruža praznu plastičnu šoljicu za kafu koju steže u ruci.

"Pretpostavljam da ne želi taksi", ceri se Prajs pa onda zalupi vrata. "Pitaj ga da li prima *Ameriken ekspres*."

"Primate li kreditne kartice?"

Klošar potvrdno klima glavom i odlazi, gegajući se lagano.

Hladno je za april, pa Prajs oštro korača niz ulicu prema kući u kojoj živi Evelin, zvižduće "*Da sam bogat čovek*" tako da mu sve para izbija iz usta dok maše svojom novom kožnom aktovkom. Iz daljine nam se približava neki čovek zalizane kose, sa naočarima, u "Čeruti 1881" drap odelu s dvorednim kopčanjem od vune i gabardena i sa istom "Turni" aktovkom iz "D. F. Sandersa" kakvu ima i Prajs, koji se sada glasno čudi: "Pa to je Viktor Pael? Nemoguće."

Čovek prolazi ispod snopa svetlosti ulične svetiljke sa zabrinutim izrazom lica, pa izvija usne u krhki smešak dok gleda u Prajsa skoro kao da se poznaju, ali shvata da ne poznaje Prajsa onoliko brzo koliko Prajs shvata da to nije Viktor Pael. Čovek se udaljio.

"Hvala bogu", kaže Prajs dok se približavamo kući.

"Mnogo liči na njega."

"Večera kod Evelin, pa još uz to i Pael? To dvoje idu zajedno kao tufne i karirano". Onda se malo zamisli. "Kao bele čarape uz sive pantalone."

Nakratko se razdvajamo jer Prajs hita uz stepenice kuće koju je Evelin dobila od oca, gunda nešto o tome kako je zaboravio da vrati u "Video-raj" kasete koje je sinoć iznajmio. Zvoni. U susednoj kući jedna žena, s visokim potpeticama i divnim dupetom, odlazi, a da nije zaključala vrata. Prajs je pažljivo prati pogledom, ali onda čuje

korake kako se spuštaju sa sprata pa niz predsoblje prema nama, okreće se i ispravlja svoju "Versace" kravatu spreman da se suoči sa bilo kim. Kortni otvara vrata, obučen u "Kricijinu" svilenu bluzu, "Kricijinu" suknju od crvenog tvida i "D'Orsej" cipelice od svile i satena, kreaciju Manola Blahnika.

Stresao sam se i pružio joj svoj crni vuneni "Armanijev" kaput koji ona uzima, a onda me kao pažljivo ljubi u desni obraz, ali me ne dodiruje usnama, pa onda iste pokrete ponavlja na Prajsu dok uzima njegov "Armani" kaput. U dnevnoj sobi nežno gudi novi CD *Talking Heads*.

"Malo smo zakasnili, a momci?" pita Kortni, bezobrazno se smešeci.

"Zbog nekog glupog taksiste sa Haitija", procedio je Prajs praveći se da joj uzvraća poljubac. "Imamo li negde rezervisan sto? Samo nemoj da mi kažeš da idemo u 'Pastels' u devet."

Kortni se smeši dok stavlja kapute u ormar u predsoblju: "Večeraćemo ovde, srce. Znam, sve znam i stvarno mi je žao i sve sam pokušala da odgovorim Evelin od toga, ali ješćemo... suši."

Tim prolazi pored nje, pa kroz hodnik i kreće prema kuhinji. "Evelin! Gde si. Evelin?" pita on kao da se igraju žmurke. "Moramo da razgovaramo."

"Lepo je što te vidim", kažem ja Kortni. "Izgledaš vrlo lepo večeras. Lice ti ima neki... mladalački sjaj."

"Ti baš umeš sa ženama, Bejtmene." U njenom glasu nema sarkazma. "Da li da to prenesem Evelin?" pita ona malo koketno.

"Ne", kažem ja, "ali kladim se da bi ti to želela."

"Hajde", kaže ona, sklanja svoju ruku sa svog struka, stavlja mi ruke na ramena, pa me upravlja kroz hodnik u pravcu kuhinje.

"Moramo da spasemo Evelin. Sprema taj suši već sat vremena. Pokušava da ispiše tvoje inicijale P i B – tunjevinom, ali misli da je tunjevina nekako bleđa..."

"Kako je to romantično."

"...A nema ni dovoljno tunjevine da završi B...", ona uzima vazduh. "...pa zato mislim da će umesto tvojih ispisati Timove inicijale. Imaš li nešto protiv?" pita me, tek pomalo zabrinuta. Kortni je devojka Luisa Karadersa.

"Užasno sam ljubomorani i mislim da bi najbolje bilo da popričam sa Evelin", kažem, i dozvoljavam Kortni da me nežno ugura u kuhinju.

Evelin stoji pored plavog kuhinjskog stola u "Kricijinoj" svilenom bluzi krem boje, suknji od tvida boje rde i sa istim parom cipelica od svile i satena kakve ima i Kortni. Njena duga plava kosa skupljena je u neku trapavu pundu, ona me pozdravlja, a da nije ni odvojila pogled od ovalnog poslužavnika "Vilton" od nerđajućeg čelika na koji je s dosta umešnosti poređala suši.

"Oh, dušo, izvini. Baš mi je žao. Htela sam da idemo u taj slatki mali salvadorski restoran na Ist Sajdu..."

Prajs se glasno iskašljava.

"...Ali nismo mogli da dobijemo rezervacije. A ti nemoj da se iskašljavaš." Ona uzima parče mesa i stavlja ga pažljivo na vrh poslužavnika čime dobija nešto što liči na veliko T. Onda se malo izmiče da bolje proceni.

"Ne znam. Toliko sam nesigurna."

"Rekao sam ti da uvek bude 'Finlandije'", mrmlija Tim dok u baru razgleda boce od kojih su većina bar dvolitarske. "Ona nikad nema 'Finlandiju'", kaže on svima nama i nikome.

"Pobogu, Timoti. Ne voliš 'Apsolut'?" pita ga Evelin, a onda malo zamišljeno kaže Kortni: "Kalifornijske rolnice bi trebalo da se ređaju uz ivicu poslužavnika, zar ne?"

"Bejtmene, jesi li za piće?" uzdiše Prajs.

"J&B' s ledom," kažem mu, iznenada pomislivši kako je neobično što Meredith nije pozvana.

"Oh, bože, pa ovo je užasno", uzdiše Evelin. "Dođe mi da plačem."

"Suši izgleda sjajno", pokušavam da je utešim.

"Užasan je", kuka ona, "užasan."

"Ne, draga, ne. Suši izgleda sjajno", kažem joj i da bih je utešio što više, nasumice grabim s poslužavnika komad nečega i ubacujem u usta brundajući zadovoljno i grleći je s leđa. Iako su mi usta puna, uspevam da prozborim: "Izvršno!"

Ona me kobajagi pljesne po ruci, očigledno zadovoljna mojom reakcijom, a onda me kao pažljivo poljubi u obraz i okrene se ka Kortni. Prajs mi dodaje piće, pa kreće u pravcu dnevne sobe pokušavajući usput da obriše sa svog sakoa nešto što samo on vidi: "Evelin, imaš li četku?"

Ja bih radije gledao bejzbol ili otišao u teretanu da vežbam ili bih isprobao taj salvadorski restoran koji je u par navrata dobio vrlo

pohvalne kritike, jednu u *Njujork magazinu*, a drugu u *Tajmsu*. nego da večeram ovde, ali ima jedna dobra stvar oko večere kod Evelin. a to je što mi je stan blizu.

“Da li je dobro da sos od soje ne bude baš na sobnoj temperaturi?” pita Kortni. “Mislim da ovde negde ima leda.”

Evelin pažljivo stavlja duguljaste komade narandžastog đumbira na gomilu pored male porcelanske posude pune sosa od soje: “Ne, ovo ne valja. Patrik, budi dobar pa izvadi kirin iz frižidera”, a onda, očigledno iznervirana seckanjem đumbira, ona celu hrpu baca na poslužavnik. “Ma pusti, ja ću.”

Ja sam, svejedno, pošao prema frižideru. Pošto se ponovo pojavio u kuhinji, Prais pita, gledajući nas mrko: “Jebote, ko je ono u dnevnoj sobi?”

Evelin se pravi luda: “Na koga to misliš?”

Kortni je upozorava: “Eveeeeliin! Nadam se da si im rekla?”

“Ko je to”, pitam, iznenada uplašen, “Viktor Pael?”

“Ne, Patrik, to nije Viktor Pael”, kaže Evelin opušteno. “To je jedan moj prijatelj, umetnik. Zove se Steš, a Vanden je njegova devojka.”

“Aaa, pa ono tamo je, znači, *žensko*”, zaključuje Prais. “Idi, Bejtmene, da vidiš”, čika me. “Pusti me da pogodim. Ist Viliđ?”

“Oh, Timoti,” kaže ona koketno dok otvara pivske boce. “Ne, Vanden studira na Kemdeni, a Steš živi u Sohau, samo da znaš.”

Sklanjam se iz kuhinje, prolazim kroz trpezariju gde je postavljen sto sa voštanim svećama iz “Zone” u svećnjaku “Fortunov” od čistog srebra. pa ulazim u dnevnu sobu. Ne mogu da razaznam šta Steš ima na sebi jer je sav u crnom. Vanden ima zelene pramenove u kosi, zapaljenu cigaretu i zuri u neki hevi-metal spot na MTV-ju.

“Ahm, ahm”, nakašljem se.

Vanden se iznureno okreće, verovatno skroz urokana. Steš se ni ne pomera.

“Zdravo, ja sam Pat Bejtmene”, i dok pružam ruku vidim svoj odraz u ogledalu koje visi na zidu, pa se smeškam jer dobro izgledam.

Ona se rukuje sa mnom, ali ne progovara ni reč.

Steš počinje da njuši svoje prste. Sekund kasnije opet sam u kuhinji.

“Samo je se otarasi kako god znaš i umeš”, zahuktao je Prais. “Sedi tamo sva naduvana i gleda MTV, a ja hoću da gledam izveštaj o Lereru i Meknilu.”

Evelin i dalje otvara velike boce uvoznog piva i odsutno dodaje: “Ovo čudo mora brzo da se pojede ili ćemo svi da se potrujemo.”

“Ona ima zelene pramenove u kosi”, kažem ja, “a uz to još i puši.”

“Bejtmene”, počinje Tim, besno zureći u Evelin.

“Da”, odgovaram, “kaži, Timoti?”

“Ti si skot.”

“Ostavi Patrika na miru”, kaže Evelin. “On nije bilo ko, on je Patrik. Ti nisi skot, zar ne, dušo?” Evelin je kao pala s Marsa i ja prilazim baru da sipam sebi još jedno piće.

“Običan momak”, Tim se glupo ceri i klima glavom, ali se onda uozbilji, pa opet ljutito pita Evelin ima li četku.

Evelin je završila sa otvaranjem boca japanskog piva, pa šalje Kortni po Steša i Vanden. “Moramo ovo sada da jedemo ili ćemo svi da se potrujemo”, mrlja ona i polako pomera glavu razgledajući kuhinju da se uveri da nije ništa zaboravila.

“Kada bih samo mogla da ih odvojim od poslednjeg spota *Megadeth*”, dobacuje Kortni pre nego što izađe.

“Moram da razgovaram s tobom”, kaže mi Evelin.

“O čemu”, pitam je i prilazim.

“Ne”, pokazuje ona na Tima, “ne s tobom, s Praisom.”

Tim je i dalje razjareno gleda. Ja ništa ne govorim, već buljim u Timovo piće.

“Budi srce”, kaže ona meni, “pa odnesi suši na sto. Tempura je u mikrotalasnoj, a sake samo što nije skuvan...” Njen glas se udaljava dok odvodi Praisu u kuhinju.

Pitam se gde je Evelin nabavila suši. Gde nabavlja tunjevinu, skuše, morske račiće, jegulje, čak i prugastu tunu, a sve to izgleda tako sveže, pa još te gomile đumbira i raznih egzotičnih začina planski poredanib po “Viltonovom” poslužavniku. Isto tako sviđa mi se ideja da *ne znam*, da *nikada* neću saznati niti pitati odakle to sve dolazi i da će suši biti tamo, kao fatamorgana sa Dalekog istoka, na sredini staklenog stola od “Zone” koji je Evelin kupio njen otac poput neke tajanstvene prikaze sa Orijenta. Dok spuštam

poslužavnik na sto, pažnju mi privuče vlastiti odraz na njegovoj površini. Moja koža izgleda tamnije zbog svetlosti sveća i vidim koliko mi dobro stoji nova frizura. Sipam sebi još jedno piće. Brinem se zbog količine natrijuma u sosu od soje.

Nas četvoro sedimo za stolom i čekamo Evelin i Timotija da pronađu četku. Ja sedim u čelu stola ispijajući "J&B" u dugim gutljajima. Vanden sedi na drugom kraju stola i nezainteresovano čita neku žutu štampu nazvanu *Prevara*, upadljiv naslov članka GRAD NA SAMRTI. Steš vrhom štapića za jelo gurka usamljeni komad mesa na sredini svog tanjira. Zaboden u meso kao u nekog čudnog insekta, štapić sada uspravno štrči. Steš povremeno gura taj komad sušija svuda po tanjiru, ali ne gleda ni mene, ni Vanden, ni Kortni koja sedi do mene i pijucka šljivovo vino iz čaše za šampanjac.

Evelin i Timoti vraćaju se nekih dvadeset minuta pošto smo mi seli za sto i Evelin pomalo crveni. Tim zvera u mene dok seda odmah pored, sa novim pićem u rukama. Naginje se prema meni spreman da nešto kaže, da nešto prizna, kada ga Evelin iznenada prekine: "Ne tu, Timoti", a onda skoro šapatom: "Muško, pa žensko, pa muško, pa žensko", i gestovima pokazuje na praznu stolicu do Vanden. Timoti sada pilji u Evelin, pa se neodlučno smešta pored Vanden koja zeva i okreće stranu svojih novina.

"Pa, narode," počinje Evelin, smešeći se, ponosna na jelo koje nam je spremila, "navalite", a onda, pošto je primetila komad sušija koji je Steš prvo probadao, a sada mu se primakao i nešto mu šapuće, ona gubi malo od svoje prisrčnosti, ali se smeši hrabro i cvrkuće: "Da li je neko za vino?"

Niko ne progovara ni reč sve dok Kortni, koja bulji u Stešov tanjir, nesigurno podigne čašu i kaže, pokušavajući da se nasmeši: "Ovo je... izvrsno, Evelin."

Steš samo čuti. Iako mu je verovatno neprijatno da sedi za istim stolom s muškarcima s kojima nema ništa zajedničko -- njegova kosa nije zalizana, nema tregere, nema naočare, nosi crno odelo koje mu loše stoji, bez želje da zapali i popuši cigaru, verovatno nesposoban da obezbedi sto u "Kamolsu", s bednom platom -- svejedno, on nema razloga da se tako ponaša, da sedi tu kao da ga je hipnotisao taj svetleći komadić sušija i taman kad smo svi umalo uspeli da ga potpuno ignorišemo, da gledamo svako na svoju stranu

i počnemo da jedemo, on se uspravlja u stolici i glasno kaže, pokazujući prstom u svoj tanjir: "Mrda se!"

Timoti ga posmatra s toliko prezira da ni meni ne polazi za rukom da ga nadmašim, ali skupljam dovoljno energije, pa mi uspeva da mu se približim. Vanden ovo izgleda zabavlja, a na nesreću izgleda i Kortni, za koju počinjem da mislim da joj se sviđa ovaj majmun, mada bi se, pretpostavljam, sviđao i meni da se zabavljam sa Luisom Karadersom. Evelin se dobroćudno smeje: "Oh, Steš, baš si *strava*", a onda pita zabrinuto: "Da li neko želi tempuru?" Evelin radi kao rukovodilac u firmi za finansijske usluge, tek da znate.

"Ja hoću malo", kažem, pa uzimam parče plavog patlidžana sa poslužavnika, iako ne nameravam da ga pojedem pošto je pržen.

Svi za stolom se sada poslužuju, uspešno ignorišući Steša. Ja posmatram Kortni dok žvače i guta.

Evelin, u pokušaju da započne razgovor, kaže, posle duge i naizgled razinišljanjem ispunjene tišine: "Vanden studira na Kemdenu."

"Stvarno?" zajedljiv je Timoti. "A gde je to?"

"U Vermontu", odgovara Vanden ne dižući pogled s novina.

Ja tada bacam pogled na Steša da vidim da li je zadovoljan što Vanden tako opušteno i nepristojno laže, ali se on ponaša kao da ništa nije čuo, kao da je bio u nekoj drugoj sobi ili u nekom *pankerskom* klubu duboko u utrobi grada, mada isto to važi i za sve ostale za stolom, što mi smeta jer sam prilično siguran da svi znamo da se Kemden nalazi u Nju Hempširu.

"A gde si *ti* studirao?" Vanden uzdiše pošto joj konačno postaje jasno da njen Kemden nikoga ne zanima.

"Pa", počinje Evelin, "ja sam išla na Le Roze, a zatim u poslovnu školu u Švajcarskoj."

"I ja sam preživela poslovnu školu u Švajcarskoj", kaže Kortni. "Ali sam ja bila u Ženevi, a Evelin je bila u Lozani."

Vanden dodaje svoj primerak *Prevare* Timotiju, pa se smeju, glupo i usiljeno kao kurva i, mada sam malo ljut na Evelin što joj tu snishodljivost ne baci nazad u lice, "J&B" me je opustio do te mere da mi više nije stalo da bilo šta kažem. Evelin verovatno misli da je Vanden slatka, izgubljena, zbunjena umetnička duša. Prajs ništa ne jede, a ni Evelin. Sumnjam na kokain, ali nisam sasvim siguran.